

VERONICA PĂCURARU

Institutul de Filologie
(Chișinău)

**CU PRIVIRE LA INOVAȚIILE LEXICALE
ȘI DEZAMBIGUIZAREA LOR SEMANTICĂ
PRIN EXPANSIUNE CONTEXTUALĂ
(abordare epistemologico-lexicografică)**

Abstract. The study discusses some controversial aspects of lexical innovations, including the status of a new/recent word; the status of a new/recent meaning of a word from general language (or a particular term); „a neological feeling” of the speakers in relation to a new/recent vocabulary item; innovation processes of special vocabularies and of the common lexicon of the Romanian language; the ability of new/recent terms to become polysemantic; polysemy of new/recent vocabulary elements and imminent semantic ambiguities; contextual expansion and semantic disambiguation of new/recent polysemantic vocabulary units; lexicographical treatment of set phrases or of those on the edge of becoming set, formed on the basis of pivot-terms, etc. The research results are based on analysis of examples selected from general and special dictionaries, media, and websites.

Keywords: lexical innovation, resemantization, neosemy/neosemant, polysemy, semantic ambiguity/ disambiguation, contextual expansion, poly-lexicity.

Plasat în siajul investigațiilor consacrate inovațiilor lexicale, studiul de față își propune să trateze unele dintre aspectele pertinente și, totodată, controversate ale elementelor de vocabular noi/recente din limba română, în particular. Întrucât sintagmele terminologice în circulație *cuvânt nou (creat)/ cuvânt recent* și *sens nou/sens recent*, prin care sunt desemnate în mod curent elementele de vocabular ce țin de fenomenele respective, au, în general, conținuturi vagi, noțiunile pe care le redau aceste sintagme necesită a fi precizate, mai ales în sensul identificării fenomenului concret la care se referă fiecare dintre aceste denumiri, dar și, urmând unele opinii izolate, în cel al stabilirii unor limite temporale convenționale, capabile să certifice statutul de cuvânt nou/recent și/sau pe cel de sens nou/recent al unui element de vocabular (de obicei, cuvânt din limba generală, dar nu în exclusivitate).

Chiar de la început precizăm că cercetarea noastră la capitolul dat nu își propune ca scop nemijlocit soluționarea problemei privind identificarea statutului de neologism al unui cuvânt. Mai mult decât atât, suntem pe deplin conștienți de faptul că definițiile pentru faptele de limbaj ce corespund acestor concepte teoretice, atestate în lingvistica românească, dar și în cea a mai multor limbi contemporane, pun insuficient în evidență diferența specifică dintre caracterizări de tipul *element (de vocabular/lexical) nou – element (de vocabular/lexical) recent*, sens nou – sens recent, iar cercetătorii ezită în continuare în a da o definiție strictă, unanimă noțiunilor corespunzătoare acestor

sintagme terminologice, inclusiv în a fixa niște limite cronologice riguroase de demarcare a statutului de neologism al unui cuvânt – unitate a limbii generale sau a unei limbi speciale (a unei terminologii).

În această ordine de idei, e de subliniat că în lingvistica românească se conturează o serie de luări de poziție, în mare parte coincidente sau complementare, privind fenomenele și epistemele menționate mai sus. Astfel, în timp ce în dicționarul de termeni lingvistici al lui Gh. Constantinescu-Dobridor [1] la definirea noțiunii de neologism accentul este pus, în primul rând, pe statutul de noutate al unei unități de limbă și pe faptul că acest statut trebuie considerat în strânsă legătură cu etapa de dezvoltare a limbii respective, în dicționarul de științe ale limbii (autori A. Bidu-Vrănceanu et alii [2]), se subliniază ideea că un neologism nu poate fi identificat operațional decât într-un segment sincron concret al limbii generale, prin raportare nemijlocită la limba standard sau la anumite limbi specializate (tehnico-științifice), considerate din aceeași perspectivă sincronă. În aceeași albă conceptuală se situează și lingvista I. Busuioc, atunci când susține că „... conceptul <neologism> e mult mai complex și nu poate fi cuprins, delimitat prin eticheta atât de simplă a „noului”, iar [...] cercetătorul care ar vrea să-l definească/descrie este confruntat cu un proces, nu mai puțin complex, și anume acela de formare a acestor noi unități lexicale, pe care nu îl poate trece cu vederea și nici nu trebuie s-o facă” [3, p. 1]; or, „procesul de inovare de care se leagă funciar conceptul de neologism este un fenomen natural în fiecare limbă, [...] căci evoluția și însăși comunicarea umană trece prin necesitatea inovației lexicale” [*Idem*].

În același timp, unii autori din lingvistica franceză, în special J. Prouvost și J-Fr. Sablayrolles [4], pun în evidență un aspect pe cât de important, pe atât de controversat al problemei luate aici în discuție: existența unui așa-numit „sentiment neologic” în raport cu un element de vocabular recent, care ar putea persista o perioadă anumită la vorbitorii unei limbi și a cărei durată ar fi greu de stabilit. Or, în epoca contemporană, când viteza de răspândire a informației noi și posibilitățile de comunicare interumană sunt sporite, ipostaza de neologism a unui element de vocabular este realmente relativ scurtă, întrucât, după cum bine arată și I. Busuioc, cu referire la limba română, în particular, „în universul nostru marcat de instantaneitatea comunicării [...], durata de sentiment neologic se restrânge drastic. Dacă la mijlocul secolului trecut acesta avea o valoare de 10-15 ani, în prezent nu ar fi foarte prudent din partea lexicografilor să propună un dicționar de neologisme care să recenzeze unități lexicale mai „vechi” de cinci ani” [3, *ibidem*].

Trebuie să constatăm totuși că părerile privind așa-zisul „sentiment neologic” sunt împărțite, ele lăsând loc pentru discuții în contradictoriu. Mai mult chiar, pretinsa durată a „sentimentului de neologie” care, conform unora, nu trebuie să fie mai mare decât cinci ani, reprezintă, de fapt, o caracteristică incertă și, într-un anumit fel, puțin relevantă pentru un element de vocabular nou/recent, și încercarea unora de a impune pentru această presupusă durată niște limite temporale riguroase, tranșante se arată a fi o inițiativă riscantă, chiar ingrată, întrucât succesul/insuccesul ei depinde de o multitudine de factori determinanți, de natură diversă. Din aceste considerente anume, fluctuațiile

privind stabilirea duratei statutului de element de vocabular nou/recent nu ar trebui să surprindă pe nimeni; or, a priori e cunoscut faptul că ea este variabilă și dependentă de mai mulți factori cu rol hotărâtor în această privință. Cert e însă faptul că limba este un sistem, și orice cuvânt împrumutat sau nou format a fost cândva nou, iar inovațiile lexicale (inclusiv cele semantice) nu se pot manifesta decât în vorbire, în texte, și impunerea lor în circuitul larg nu se poate face decât prin dicționare. De aceea preocuparea cea mai importantă a cercetătorilor lingviști și a lexicografilor care se angajează să fixeze și să lanseze în uzul general astfel de elemente de vocabular ar consta nu atât în a stabili durata „sentimentului neologic” al vorbitorilor limbii în raport cu ele, ci, mai ales, în a le identifica în uz și a pune în evidență caracteristicile lor lingvistice și semantice pertinente, asigurându-le astfel un tratament lexicografic care să vină în conformitate cu necesitățile de comunicare ale unui număr de utilizatori cât mai larg.

Observările efectuate asupra unor corpusuri de exemple ce atestă existența unor elemente de vocabular noi/recente, extrase preponderent din surse mass-media, dar și din dicționarele de limbă generale și speciale, permit a trage concluzia că inovarea lexicului românesc se înfăptuiește, în special în ultimul timp, prin intermediul unor unități terminologice noi, care au menirea de a acoperi golurile noționale apărute, mai ales, odată cu progresul tehnico-științific. De regulă, unitățile de vocabular noi apar în cadrul unor procese inovatoare, diferite ca origine și formă de manifestare, dar menite să reflecte schimbările din evoluția societății. În mod curent, aceste procese sunt reprezentate de: *împrumutul și traducerile din alte limbi* (în speță, din engleză, franceză, germană etc.), *crearea de cuvinte-termeni noi*, *resemantizarea unor cuvinte obișnuite din limba generală* și *resemantizarea/reterminologizarea unor termeni speciali*.

E de subliniat și faptul că elementele de vocabular noi/recente, apărute pe căile sus-menționate, urmează un parcurs de integrare specific și diferit, în același timp: de obicei, ele se încadrează majoritar, mai întâi, în diferite terminologii speciale, ca mai apoi să se angajeze, deși nu în totalitate, în procesele de inovare a lexicului comun al limbii. În această ordine de idei, se impune și constatarea că *determinologizarea*, ca unul din procesele inovatoare cele mai active în raport cu lexicul comun al limbii, deține un loc aparte printre celelalte procese, și ea se reduce, preponderent, la așa-numita *banalizare* (alias utilizare curentă în limba generală) a termenilor speciali tehnico-științifici [6, p. 112-113], care survine, mai ales, în urma *laicizării științelor* [7, p. 10-15] și a *democratizării limbajelor specializate*. Or, nu încapă îndoială că în societățile contemporane se observă un interes tot mai sporit al unui public tot mai larg pentru termenii tehnico-științifici noi. Din acest motiv anume, cele mai multe dintre cuvintele recente, după cum acuză uzul, au inițial o referență care poate fi calificată drept „mondenească” (întrucât constituie apanajul doar al unui cerc restrâns de utilizatori – profesioniștii); ulterior însă, parte dintre ele capătă statutul de unitate denominativă referențială obișnuită, în timp ce altele rămân a fi doar „semnificație pură” [5], și doar primele dintre ele se lexicalizează, obținând statutul de unități ale codului limbii, pe când celelalte rămân să joace în continuare rolul de unități ale terminologiilor speciale, făcând astfel doar demonstrația posibilităților sistemului limbii de a reflecta schimbările la zi din mediul extralingual.

Totodată, la o analiză a proceselor subiacente dinamicii actuale a limbii, se poate constata, în primul rând, că integrarea în lexicul limbii generale a unităților de vocabular noi presupune, mai întâi de toate, interacțiunea dintre sistem și locutori în gestiunea lexicului, iar, în al doilea rând – că inovarea lexicului limbii generale este tot mai mult determinată de democratizarea societății, în general, fapt care implică o deschidere, fie și parțială, a codurilor științifice și a celor tehnico-profesionale și permite unor elemente de vocabular să circule în sensuri diferite: fie din limba generală către limba specială (ca neosemante, apărute în urma resemantizării unora dintre cuvintele obișnuite din limba generală, în cadrul proceselor de terminologizare sau de reterminologizare a acestor cuvinte), fie în sens invers, din limba specială către limba generală (atunci când ele se determinologizează, ca urmare a utilizării în comunicarea cotidiană a unui număr tot mai mare de termeni din diverse limbaje specializate de către un public non profesionist tot mai larg).

Cele mai productive dintre procesele actuale de inovare a vocabularului românesc sunt totuși împrumutul și traducerea din alte limbi (din engleză, în cea mai mare parte), dar și resemantizarea cuvintelor obișnuite din limba generală (alias *neosemia*¹), ultimul dintre ele având drept rezultat terminologizarea sau re-terminologizarea cuvintelor respective, achiziționarea de către ele a unor valori denominative noi [5]. În această ordine de idei, e de remarcat că neosemantele, care reprezintă fapte de limbaj ce derivă din „dinamica semantică” [8, p. 34], în particular, fapte de discurs ce au drept bază de proveniență cuvinte obișnuite din limba generală resemantizate, dețin un loc aparte printre elementele de vocabular noi/recente. Considerate prin prisma tipologiei dinamicii lexicale românești propuse de M. Avram, ca fapte de limbaj, acestea constituie așa-zise *noutăți lexicale parțiale* sau *resemantizări*. Ca procese însă, ele alcătuiesc „dinamica semantică” propriu-zisă și reprezintă niște „processe de inovație semantică care se fondează pe raporturi contextuale, preponderent pe aferențe” [9, p. 97], iar, după cum pe bună dreptate afirmă F. Rastier și M. Valette, „pentru a le caracteriza ca inovații, trebuie să evităm a le considera a priori drept simple deformări ale unor tipuri (prototipuri) preexistente; mai mult chiar, cazurile de neosemie urmează a fi abordate prin prisma descrierii reconfigurării contextuale în termeni de modificare a trăsăturilor generice care marchează apartenența elementului respectiv la un domeniu [**de practică socială, completarea noastră, V.P.**] ...”² [9, idem].

Una din tezele actuale referitoare la dinamica limbii și la studiul acesteia în contemporaneitate, susținută majoritar de cercetători, rezidă în faptul că dezvoltarea științifică și explozia informațională au determinat nu numai încetățenirea unor procese specifice acestei dinamici, dar și, după cum e firesc, schimbarea viziunii asupra termenilor

¹ Folosit inițial în domeniul italianisticii, de către Tullio de Mauro, care îl lansează realmente în circuitul lingvistic, prin intermediul lucrării sale *Dizionario di parole del futuro* (2006), termenul *neosemie* este ulterior preluat de către lingviștii francezi F. Rastier și M. Valette (2009), care exprimă o viziune mult mai amplă asupra fenomenului de referință. (Cf.: RASTIER, F., VALETTE, M. *De la polysémie à la néosémie*. În: *Français moderne*, 2009, vol. 77, n 1, p. 97-116; IDEM, și în linie: *Texto!*, janvier 2009, vol. XIV, n 1.)

² Traducerea citatului din limba franceză ne aparține, *V.P.*

(care, de altfel, reprezintă principala masă a elementelor de vocabular noi/recente), preschimbarea teoriei terminologice inițiale, în special, a celei a lui Wüster¹, conform căreia cuvintele căpătau calificarea de termen numai dacă întruneau calitățile unei etichete și, respectiv, pentru ele nu erau acceptate relațiile semantice de polisemie, sinonimie sau antonimie². În prezent însă, lingviștii tind tot mai mult spre acceptarea ideii că unitățile terminologice împărtășesc numeroase trăsături comune cu alte unități ale limbii naturale. Se admite chiar și faptul că termenii speciali, ca semne lingvistice specifice – unități ale limbajelor specializate tehnico-științifice, sunt foarte dinamici și, în virtutea „migrației conceptelor”, au capacitatea de a trece, cu ușurință, dintr-un domeniu specializat în altul, achiziționând sensuri noi și reterminologizându-se. În consecință, ei devin unități polisemantice și dobândesc astfel un statut special – cel de „termeni inter-domeniali” sau „termeni inter-disciplinari”. Iar interdisciplinaritatea, care a devenit o calitate a domeniilor și subdomeniilor apărute ca urmare a exploziei informaționale din ultimul timp, impune și o nouă abordare a polisemiei. Or, „faptul că o unitate lexicală corespunde mai multor (minimum la două) semnificații [...] este departe de a fi o imperfecțiune a limbilor naturale; aceasta este o proprietate a vocabularului general, fiind o consecință normală și obligatorie a vieții limbilor: sensurile cuvintelor se nasc unele din altele” [10, p. 122-123]³. În același timp, după cum s-a menționat anterior, prin exemple multiple e demonstrat și faptul că, datorită unei tendințe pronunțate spre democratizarea limbajelor specializate actuale, termenii dobândesc capacitatea de a se banaliza, trecând masiv din lexicul specializat în lexicul comun.

Eșantioanele de corpusuri prezentate în continuare, care reprezintă unități noi/recente din vocabularul actual al limbii române, sunt chemate să valideze unele din tezele dezbătute aici, în special pe cele referitoare la diferitele procese de inovare lexicală inerente limbii române contemporane, dar și pe cele ce vin în legătură cu capacitatea de a se polisemiza ale unora dintre elementele de vocabular noi/recente, care ajung să posede în sincronie mai multe sensuri. Acest demers urmărește, în principal, scopul de a scoate în evidență mijloacele de care se face uz în mod curent pentru prevenirea/eliminarea ambiguităților semantice iminente în cazul polisemiei unităților de vocabular în cauză, accentul fiind pus pe interpretarea semantismului mostrelor selectate, prin prisma mai multor factori identicatori, precum: relaționarea unităților de vocabular respective cu contextele situațional-comunicative de utilizare a lor, pentru a fixa domeniile de practică socială de care aceste cuvinte-unități terminologice țin în mod obișnuit și situațiile de comunicare tipice, în care ele pot apărea în mod curent; raportarea lor la dicționarele de limbă existente, mai ales în vederea stabilirii legăturilor dintre sensurile terminologice

¹ Pentru unele detalii privind teoria terminologică a lui Wüster și receptările ei contemporane, a se vedea, în particular: J. Humbley, *Vers une réception plurielle de la théorie terminologique de Wüster: une lecture commentée des avant-propos successifs du manuel Einführung in die allgemeine Terminologielehre*. În: *Langages*, 4/2007 (nr. 168), p. 82-91. [și în linie, disponibil pe: www.cairn.info/revue-langages-2007-4-page-82.htm, văzut la 03.09.2012].

² Referitor la relațiile semantice ale termenilor, a se vedea, în special: H. Bejoint, *A propos de la monosémie en terminologie*. În: *Meta*, vol. 34, 1989, nr. 3.

³ Traducerea citatului din limba franceză ne aparține, *V.P.*

noi/recente și celelalte sensuri ale cuvântului respectiv (în cazurile când aceste unități constituie sensuri terminologice ale unui cuvânt polisemantic din limba generală); reperarea mijloacelor de identificare/dezambiguizare a diferitelor sensuri ale unităților de vocabular noi/recente, în cazurile când ele acuză polisemie în sincronie etc. Or, cu referire la termenii speciali noi/receți, se poate vorbi fără mari ezitări despre o polisemie a lor în sincronie, într-o anumită secvență de timp (atât cât la vorbitorii limbii persistă „sentimentul neologic” în raport cu aceste unități de vocabular), dacă acești termeni acuză pluralitate de sensuri noi/recente. Căci, chiar dacă în mod tradițional se considera că termenii unui domeniu sau ai unei științe se caracterizează prin univocitate, precizie și non-ambiguitate, practica demonstrează totuși că, în sincronie, se conturează clar posibilitatea lor de a se polisemiza, ei dezvoltând fie o *polisemie internă*, fapt remarcat de lingviști ca modalitatea prin care un termen capătă mai multe sensuri în cadrul aceluiași domeniu de practică socială și care se manifestă, de obicei, la cuvintele ce denumesc conceptele cu frecvență mare, fie o *polisemie externă*, care se atestă atunci când termenii dintr-un domeniu intră în relație cu limba comună, generală sau cu terminologiile din alte domenii [11, p. 114], dând astfel naștere, mai ales în ultimul caz, la o terminologie ce ar putea fi calificată drept „interdomenială”.

După cum acuză corpusurile lingvistice, unul din mijloacele de dezambiguizare semantică, de care se face uz în mod frecvent în cazul polisemiei termenilor speciali, este *valorizarea diferitelor sensuri ale termenilor polisemantici prin expansiune contextuală*, ceea ce, de fapt, reprezintă un mecanism cu funcție identificatoare, care presupune construcția unor sintagme explicative ce pot căpăta, în timp, statutul de unități denominative ale limbii. Astfel, polisemia și polilexicalitatea se manifestă, în acest caz, ca două procese contigue, opuse dar complementare, care își partajează echilibrul general al sistemului limbii la nivelul de funcționare al unităților de semnificație și de care limba face uz pentru a-și reînnoi lexicul, dar și pentru a preveni/elimina ambiguitățile semantice iminente în cazul polisemiei cuvintelor, în particular. Or, polisemia, apărută ca o consecință a neosemiei, acoperă acea parte a lexicului, care nemijlocit ține de acțiunea voluntară, voită a vorbitorilor asupra unităților de vocabular-termeni speciali, în timp ce polilexicalitatea tinde să-și asume în uzul curent funcția unui instrument nou – cel de exprimare a sensului, instrument care, fiind preluat frecvent de către un număr mare de vorbitori, se impune drept unul din mijloacele eficiente de dezambiguizare a diferitelor sensuri ale unității devenite polisemantice și drept unul care poate genera chiar unități de vocabular polilexicale noi, independente, ca sintagme stabile sau pe cale de a se stabili. Or, multe dintre neosemante, atunci când implică neapărat dimensiunea sintagmatică, sfârșesc prin a da naștere la unități denominative polilexicale, autonome, care iau forma unor sintagme cu caracter stabil.

Corpusurile selectate conțin, așadar, mai multe exemple edificatoare, care vin să valideze aserțiunile de mai sus. Astfel, termenul *criză*, care la origine ținea mai mult de domeniul medicinei, posedă în actualitate un sens relativ vag, care se precizează prin raportarea lui nemijlocită la diferite fenomene din viața socială. Pentru conformitate, prezentăm definiția sensului său din *DEX online* (Sursa: *MDN – 2000*):

Criză s.f. 'Manifestare violentă a contradicțiilor; moment periculos și decisiv; tulburare'.

După cum se vede clar, în definiție accentul este pus pe ideea de intensitate și de marcare a unei rupturi în manifestarea sau în derularea anumitor fenomene. Aceasta practic face ca termenul *criză* să se apropie, în mare măsură, de eurisemie ca un tip specific de relații categoriale lexico-semantică, iar exemplele prezentate în continuare vin să probeze faptul că expansiunea contextuală contribuie în mod deosebit la precizarea diferitelor accepțiuni terminologice ale unei unități de vocabular polisemantice. Or, în diferite dicționare contemporane, acest termen este prezentat ca unul care acuză în sincronie mai multe semnificații ce se actualizează în cadrul diferitor sintagme care se raportează la domenii de practică socială diverse. Cazul în sine ilustrează, prin excelență, situația prezenței la un termen a așa-zisei polisemii externe. Căci, pentru precizarea (alias, dezambiguizarea) diferitelor sensuri pe care le posedă în sincronie, termenul în cauză, după cum acuză mostrele selectate din mai multe izvoare (în speță, *DEX online*; *MDN – 2000*; *DICSR*; *Wikipedia*; *Google.ro*; *surse mass-media* etc.), apare în uz întrebuintat în combinații diferite, dar întotdeauna ca un determinant urmat de diverși determinanți, pentru a da naștere la o serie de sintagme cu un caracter mai mult sau mai puțin stabil, ce ar putea fi luate drept unități terminologice autonome care se raportează la domenii de activitate și practici sociale distincte. A se compara, de exemplu:

1. *s.f.*: *criză ecologică*, „stare critică a mediului ambiant dintr-o regiune, o țară, o macroregiune sau chiar din întreaga lume (*criză ecologică globală*), generată de utilizarea irațională a resurselor naturale, de poluarea aerului și a apei, de creșterea volumului de deșeuri și reziduuri industriale”;

2. *s.f.*: *criză economică*, „fază a ciclului economic caracterizată în economia contemporană prin scăderea rentabilității întreprinderilor, creșterea inflației, accelerarea concentrării financiare și a multinaționalismului economic, începutul unor revoluții tehnologice, modificarea structurii cererii mondiale de produse industriale, creșterea șomajului”;

3. *s.f.*: *criză energetică*, „fenomen economico-social complex reflectat prin insuficiența resurselor energetice clasice, în raport cu nivelul tehnicii și tehnologiei, cu repartizarea inegală a acestora pe glob și cu caracterul exploatării lor”;

4. *s.f.*: *criză instituțională*, „fază critică în dezvoltarea (unui stat), constând în blocarea activității principalelor sale instituții”;

5. *s.f.*: *criză de guvern*, „perioadă când un guvern a demisionat, iar altul încă nu este format”;

6. *s.f.*: *criză ministerială*, „perioadă intermediară între demisia și formarea unui guvern”.

Din exemplele de mai sus, care reprezintă mai multe sintagme lexicalizate (sau pe cale de lexicalizare), se conturează clar concluzia că termenul *criză* poate fi calificat drept unul interdomenial și că, prin intermediul polilexicalității, el dezvoltă în actualitate o polisemie externă, iar sensul fiecărei îmbinări nou create cu termenul-pivot *criză* este în funcție de determinantul adăugat care, de fiecare dată, îi este asignat drept un sem diferențial, ce precizează sensul termenului *criză*, dar și apartenența lui domenială. În contextul dat, lexicografii ar trebui să mediteze nu doar asupra identificării semantismului acestui termen polisemantic, dar și asupra autonomiei lexicale a fiecărei

dintre aceste sintagme stabile (sau pe cale de stabilizare, ca unități polilexicale) și, eventual, să le trateze în dicționar ca pe niște unități de intrare independente, cu toate că tradiția lexicografică contemporană tinde să prezinte astfel de unități polilexicale drept sensuri plurale ale unui lexem-pivot, alimentând astfel iluzia că semnificația fiecărei secvențe polimembre este atașată la polisemia unuia dintre constituenții săi. Or, în realitate, fiecare dintre aceste secvențe polilexicale posedă un sens global, autonom, care nicidecum nu se reduce la suma sensurilor constituenților săi, și de aceea aceste sintagme ar trebui tratate în termeni de separare, de autonomie, și nu în termeni de integrare, de polisemie, deși, la prima vedere, s-ar părea că ele admit o lectură dublă: pe de o parte, una literală, compozițională, la nivelul fiecărui constituent al sintagmei, iar, pe de altă parte, una globală, prin care se face abstracție de funcționarea autonomă a fiecăruia dintre constituenți. Cert este însă un singur lucru: fiecare dintre aceste segmente lingvistice – sintagme acoperă o noțiune și posedă un sens unic, care se exprimă prin una din categoriile lexico-semantice generale (în cazul dat, *stare, fază, perioadă, fenomen* etc.), ce structurează gândirea în limba în cauză, și anume din aceste considerente sintagmele date urmează a fi interpretate ca atare, drept entități autonome, ce reprezintă în sine unități actuale sau potențiale ale sistemului lexical al limbii.

Argumente probatorii în raport cu ideile dezbătute aici prezintă și exemplul cuvântului *mamă* care, ținând la origine de lexicul comun al limbii, a dezvoltat în ultimul timp unele sensuri noi, specializate, ce au luat forma unor sintagme cu o arie de întrebuițare relativ mare, unele dintre ele tinzând chiar să se încadreze în lexicul comun al limbii. A se confrunta, pentru conformitate:

1. *s.f.*: ***mamă-surogat***, femeie care dă naștere unui copil (al unui cuplu străin, de obicei printr-o înțelegere prealabilă), dintr-un embrion obținut prin fecundarea ovulului unei alte femei incapabile de a duce la bun sfârșit sarcina; ***mamă purtătoare***; ***mamă de împrumut***. (Sursa: *DEX online*; *DICSR*, Litera, 2011)

2. *adj. invar.*: ***instituție-mamă***, care deține locul central într-un sistem; principal. (Sursa: *DICSR*, Litera, 2011)

3. *s.f.*: ***firmă-mamă*** (sau ***companie-mamă***), sediul central al unei firme (sau al unei companii) care are mai multe reprezentanțe – filiale. (Sursa: *DICSR*, Litera, 2011)

După cum se vede clar, aceste formații polilexicale sunt alcătuite dintr-un nucleu comun (termenul-pivot *mamă*) și diverși sateliți, ante- sau postpuși, iar poziția diferită a sateliților în raport cu termenul-pivot *mamă* face oarecum dificilă stabilirea clasei gramaticale la care aparțin aceste sintagme ca entități, precum și a statutului lor ca eventuale unități de vocabular, care poate fi cel de cuvânt compus sau cel de locuțiune. Exemplele demonstrează că în dicționarul ce a servit drept sursă de corpusuri sintagmelor formate cu acest cuvânt li se atribuie, în principal, două valori gramaticale distincte – una substantivală (1.; 3.) și una adjectivală (2.), deși, se pare, toate aceste formații polilexicale posedă, în globalitatea lor, doar valoare substantivală, și nicidecum adjectivală. Și, întrucât aceste sintagme întrunesc mai degrabă condițiile unui cuvânt compus decât pe cele ale unei locuțiuni, ele ar trebui considerate ca atare, drept cuvinte compuse cu elementul *mamă*, care, fie că actualizează un „raport sintactic de subordonare atributivă apozitivă” [12, p. 10] (vezi exemplul *mamă-surogat*), fie că acuză un „aspect

asintactic”, datorat unei relații „de subordonare de tip atributiv substantival” [12, ibidem] (vezi exemplele *instituție-mamă*, *firmă-mamă*, *companie-mamă*). Particularitatea acestor sintagme construite în baza elementului *mamă* ar rezida, mai degrabă, în specificul funcționării termenului *mamă* care, aflat în componența lor în calitate de suport, acuză „utilizare în extensitate” și nu „utilizare intensională” [13, p. 179], ceea ce face ca aceste compuse să trimită la referenți deosebiți de cei care reprezintă, în mod obișnuit, ansamblul de „obiecte” cărora li se pretează cuvântul din limba generală /mamă/. Ceea ce este însă incontestabil, cu referire la aceste formații polilexicale care au în calitate de element-pivot cuvântul *mamă*, e faptul că sensul global al fiecăreia dintre ele se află în raport de similitudine, în principal, cu sensul originar, denotativ, al cuvântului /mamă/ din limba generală. Sub acest unghi de vedere, într-un dicționar general al limbii, atare sintagme ar urma să fie prezentate, prin prisma unei abordări integraționiste, globale, drept neosemante, adică drept sensuri noi, legate ale cuvântului polisemantic /mamă/. Afirmția rămâne valabilă și pentru un eventual dicționar de cuvinte și sensuri noi/recente, întrucât actualmente la vorbitorii limbii mai persistă încă „sentimentul de neologie”, fapt care permite a face legătura dintre polilexicalitatea acestor formații și polisemia termenului-pivot *mamă*.

Cert e că dimensiunea sintagmatică a acestor formații nu face decât să demonstreze un lucru evident: atunci când polisemia unităților lexicale este împinsă la extremă, ea conduce la extensiunea, prin intermediul unor unități polilexicale, a paradigmei lexicale asociate unității-pivot, asigurând prin aceasta prevenirea/eliminarea ambiguităților semantice eventuale.

Concluzii

Corpusurile lingvistice selectate au validat, pe deplin sau parțial, ipotezele de plecare ale acestui studiu referitor la unele dintre „punctele nevralgice” ale inovațiilor lexicale și au demonstrat, totodată, că, atunci când apar anumite goluri lexicale, vorbitorii de limbă română sunt blocați, în mare parte, fie în soluții de împrumut (sau, mai rar, de traducere), fie în denumirea referenților noi prin cuvinte existente deja în limba generală sau prin termeni speciali din anumite domenii de practică socială, cărora le atribuie sensuri noi, contribuind prin aceasta ca elementele de vocabular în cauză să se polisemizeze. Adeseori însă, pentru evitarea ambiguităților semantice iminente în cazul polisemiei, vorbitorii limbii recurg la diverși termeni mini-definiții, care iau forma unor sintagme explicative, ce constau dintr-un termen-pivot cu expansiuni de diferite tipuri, dar care respectă întotdeauna ordinea secvențială determinat/determinant, ca un indiciu al terminologiei primare. Interesul deosebit pe care îl suscită exemplele cu sintagme de felul celor prezentate mai sus constă în a demonstra că varierea semantică pe care o cunosc unitățile de vocabular de natură neologică și care în uz se actualizează sub forma unor secvențe polilexicale sfârșește prin a asigura joncțiunea dintre inovație, gramaticalizare și lexicalizare, ca trei elemente constitutive ale inovării lexicale.

Chiar și termenii speciali care constituie unități de vocabular noi/recente sunt apti de a se polisemiza, dezvoltând fie o polisemie internă, fie una externă (atunci când se reterminologizează), în raport cu domeniul de practică socială unde funcționează la origine, iar diferitele sensuri ale termenilor polisemantici se actualizează conform

unor mecanisme specifice, în particular: modificarea de trăsături generice (nucleare) sau re-categorizarea lexico-semantică, fapt cauzat, preponderent, de schimbarea domeniului de practică socială în care termenul funcționează inițial (de fapt, această mutație funcțională de natură semantico-cognitivă rezidă în alunecarea sensului termenului dintr-un domeniu de practică socială în altul, în așa-zisa redomenializare a termenului); valorizarea diferitelor semnificații ale termenilor polisemantici prin expansiune contextuală (fapt care certifică tendința lor spre polilexicalitate, mai ales pentru prevenirea/eliminarea ambiguităților semantice iminente în asemenea situații, dar și una din tendințele actuale în terminologia primară – cea de denumire a noțiunilor noi prin intermediul unor sintagme mini-definiții cu funcție de unitate terminologică).

Cert este un singur lucru: o abordare pur semasiologică în raport cu inovațiile lexicale actuale se arată insuficientă pentru identificarea semantismului lor. Utilizată fiind în exclusivitate, o atare metodă nu ar putea decât să ducă la absolutizarea unui prejudiciu metafizic, conform căruia orice cuvânt polisemantic ar avea un sens principal, comun, de la care ar deriva toate celelalte sensuri subordonate. Or, în realitate, lucrurile stau uneori cu totul altfel: fiecare dintre semnificațiile unui cuvânt polisemantic este determinabilă, în primul rând, de *contextualitate* [14], și în discurs, semnificațiile unei unități de vocabular/lexicale polisemantice pot varia în dependență de *contextul lingvistic concret* și/sau de *contextul pragmatic* pe care îl constituie *situația de comunicare* și *domeniul de practică socială* în cadrul căruia funcționează ele ca termeni. Mai mult decât atât, uneori se întâmplă ca semnificațiile asociate unui semnificant să nu aibă, în mod necesar, elemente de sens comune, și atunci e cazul să se vorbească nu de sensuri multiple ale unui cuvânt-termen polisemantic, ci chiar de unități lexicale/terminologice diferite, autonome; chit că ele tind să se impună ca autonome, întrucât iau forma unor sintagme care în timp devin stabile și se lexicalizează, îndeplinind funcția de locuțiune sau de cuvânt compus. Iată de ce, la identificarea inovațiilor lexicale și la tratamentul lor lexicografic se cere a îmbina armonios metoda semasiologică cu metoda pragmatică, conjugând semantica cognitivă, categorială, cu cea referențială, dar și cu pragmatica.

Procesele semantice inovative, care se atestă în limbile naturale la etapa contemporană și care sunt în legătură directă cu fluctuațiile și mișcările din diferitele limbaje specializate, au ca efect (sau, uneori, drept cauză a producerii lor) domenializarea/redomenializarea [15] alias terminologizarea/reterminologizarea sensurilor noi ale acestor elemente de vocabular/lexicale, adică alunecarea unui semem al unui cuvânt polisemantic din limba generală (sau a unui semem al unui termen special dintr-un anumit domeniu) către un domeniu de practică socială diferit de domeniul de origine, fapt care, în consecință, impune autonomizarea acestui sens nou, recunoașterea lui ca unitate independentă în cadrul unui limbaj specializat sau chiar al sistemului lexical al limbii dacă el se banalizează). Astfel, sub diverse unghiuri de vedere, un atare element nou/recent e pasibil de a fi prezentat (într-un dicționar general al limbii sau în unul special, de cuvinte și sensuri noi/recente) fie ca un semem aparte al unui cuvânt/termen polisemantic (atunci când se urmează o concepție lexicografică integraționistă, lexicentristă), fie ca o unitate lexicală independentă, autonomă (în cazul când se promovează o concepție polilexicală asupra elementelor de vocabular, exprimată în termeni de separație a unităților polilexicale ce tind spre autonomie semantico-lexicală, denominativă și funcțională).

Așadar, în virtutea mai multor factori convergenți, sub un unghi de vedere lexicografic, formațiile polilexicale – sintagme stabile sau pe cale de a se stabiliza, trebuie considerate drept mărci ale unor sensuri noi, aparte ale cuvintelor terminologizate din limba generală și/sau ale termenilor speciali reterminologizați. Astfel de formații compuse, apărute în urma expansiunii contextuale a unor elemente-pivot, admit, așadar, cel puțin două *parcursuri interpretative* posibile, și anume: unul *lexicentrist*, conform căruia ele urmează a fi considerate drept sensuri ale unui cuvânt polisemantic (alias, *neosemante*) și altul *polilexicemic*, în conformitate cu care ele ar trebui declarate drept structuri sintagmatice stabile sau secvențe discursive lexicalizate, cu statut de unități denominative independente, adică de unități autonome – *neonime*.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Constantinescu-Dobridor Gh. *Dicționar de termeni lingvistici*. – București, Editura Teora, 1998.
2. Bidu-Vrânceanu A. et alii. *Dicționar de științe ale limbii*. – București, Nemira, 2001.
3. Busuioc I. *Despre neologisme și neologie* [în linie]. Disponibil pe: http://www.litere.uvt.ro/documente_pdf/articole_uniterm/uniterm4_2006/ileana_busuioc.pdf, văzut la 12.11.2012.
4. Prouvost J., Sablayrolles J.-F. *Les néologismes*. – Paris, PUF, 2003.
5. Cusin-Berche, F. et Mortureux, M.-F. – *Autonymie et néologie*. În: Authier-Revuz J., Doury M., Reboul-Toure S. *Parler des mots: Le fait autonymique en discours*, 2004. [și în linie]. Disponibil pe: <http://www.cavi.univ-paris3.fr/ilpga/autonymie/theme3/cusin-berc.pdf>, văzut la 05.10.2012.
6. Mortureux M.-F. *La lexicologie entre langue et discours*. – Paris, Ed. Sedes, 1997.
7. Cabré M. T. *Terminologie et linguistique: la théorie des portes*. În: Diki-Kidir, M. (ed.), *Terminologie et diversité culturelle. Terminologies nouvelles*, juin 2000, nr. 21.
8. Avram M. *Noutăți reale și noutăți aparente în vocabularul românesc actual*. În: „Limbă și literatură”, vol. 1, 1998, p. 31-36.
9. Rastier F., Valette M. *De la polysémie à la néosémie*. În: „Français moderne”, vol. 77, nr. 1, 2009, p. 97-116; Idem, „Texto!”, vol. XIV, nr. 1, janvier.
10. Niklas – Salminen A. *La lexicologie*. – Paris, Armand Colin, 2005.
11. Stoichițoiu-Ichim A. *Creativitate lexicală în româna actuală*. – București, Editura Universității, 2006.
12. Stoichițoiu-Ichim A. *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*. – București, BIC ALL, 2007.
13. Martin R. *Pour une logique du sens*. – Paris, Presses Universitaires de France, 1992.
14. Păcuraru V. *La contextualité et la désambiguïsation sémantique des signes lexicaux*. În: „Studii și Cercetări de Onomastică și Lexicologie (SCOL)”, Anul IV, nr. 1-2, Craiova, Editura SITECH, 2011, p. 240-260.
15. Rastier F. *Le terme: entre ontologie et linguistique*. În: „La banque des mots”, nr. 7, 1995, p. 35-65.